

og navnlig vil tillade at vælge en saadan Oversættelse eller Stil, hvad man nu vil falde det, til et andet Sprog end det franske, da ligger det overmaade meget nærmere at sige, at det saa maa staa frit for at vælge et af de to Sprog, der ere stillede saaledes, at der iøvrigt kan træffes et Valg imellem dem. Jeg tror, at det skjøndt man vistnok ikke kan sige, at Engelsk egner sig fuldstændig paa samme Maade som Tydsk til at gjøres til Gjenstand for Stil, dog maa indrømmes, at det nævnte Sprog dog ogsaa har Betingelser derfor. Og naar man paa et tidligere Stadium har stillet Valget imellem de to Sprog frit, saa forekommer det mig derfor, at Konsekvensen ialfald, forsaavidt som man overhovedet gaar ind paa at kræve en Stil, og paa at overlade Valget af Sproget, hvori Stilen skal skrives, til Vaagjældende, maa føre til at tillade at vælge et af de to Sprog, mellem hvilke der iøvrigt vælges. — Men jeg maa yderligere tilføie, at jeg i og for sig er mest stemt for, at det sidste Tillæg gaar helt ud, og dette som sagt ikke af nogen Antipathi mod det tydske Sprog, og heller ikke, fordi jeg paa nogen Maade misliker, at hele den videnskabelige Udvikling hos os har og fremdeles vil have det Tydske saa meget at takke for, at det maa betragtes som utænkeligt, at der ikke skulde føies en Dpfordring hos dem, der paa nogen Maade ville betrede den aandelige og videnskabelige Vej, til at tilegne sig dette Sprog. Min Grund dertil er derimod den, at jeg mener, at et saadant nærmere Bekjendskab med det Tydske er langt langt lettere at opnaa end med det Franske, og netop kommer naturligen, fordi Sproget paa saa mange Maader saa at sige paatrænger sig, at man bliver nødt til at erhverve sig dette større Kjendskab. Den kommer som sagt langt lettere, til os ad forskjellige Veie, og det lader sig ikke negte, at den er langt lettere at tilegne sig for os. Der er nemlig alligevel tuods Forskjellighederne saamange Ligheder i mange Retninger imellem Tydsk og Dansk, at det vistnok paa ingen Maade kan negtes, at det falder overordentlig meget lettere for os at komme til at udtrykke os — jeg vil ikke sige feilsnit, thi det vil man vistnok ikke komme

til hverken i det ene eller i det andet, af de nævnte to Sprog — men at udtrykke os forstaaelig i det tydske Sprog saavel skriftlig som mundtlig. Derimod lader det sig omvendt ikke negte, at Forholdet i saa Henseende er besværligere med Hensyn til det franske Sprog, da dette i flere Henseender er mere fremmed for os. Og det kan nu dog ikke overses, at Kjendskabet til det franske Sprog, ganske bortset fra de politiske Forhold, har og fremdeles vil have en meget stor Betydning, og at det er af Bigtighed at kunne udtrykke sig i dette Sprog baade skriftlig og mundtlig. Dette har ved mange Leiligheder stor Betydning, og det kommer derfor til at føies som et meget haardt Savn, naar man ikke tidt har faaet Dvelse deri, idet det netop om det nævnte Sprog gjælder, at den Dvelse, som man i saa Henseende skal have, maa man have tidt. Det er dette, som jeg mener maa tale for, at man, hvis man overhovedet gaar ind paa Fordringen om en Oversættelse fra Dansk til et levende Sprog, altsaa paa Fordringen om en Stil, da fortrinsvis bør vælge Fransk. Hertil kommer nu, at for mig stiller det sig saaledes, at efter den Affattelse, som Lovforslaget allerede tidligere havde faaet og yderligere har faaet ved de Bestemmelser, der ere vedtagne her i Landsstinget, er Fransk stillet noget anderledes end de andre levende Sprog, idet det netop ubetinget staar som det Sprog, hvori der skal undervises fra Skolens Begyndelse indtil Afslutningen. Dette synes mig at gjøre det naturligt, at man, naar man vil fore dre en Oversættelse fra Dansk til et levende Sprog, dog ogsaa maa lade Valget falde paa Fransk. Og dette er altsaa ogsaa en af Grundene til, at jeg mener, at det kan være rigtig at lade dette Sprog blive staaende her med Udelælselse af den omhandlede Tilføielse. — For saavidt der dernæst er Spørgsmaal om, hvorvidt det overhovedet maatte være rigtig at optage en saadan ny Bestemmelse som Fordringen om en Stil i et levende Sprog, da kan jeg ikke negte, at jeg personlig fuldstændig samstemmer i den Anskuelse, der blev udtalt af det ærede Medlem, som nys havde Ordet, om det særdeles Unskellige, for ikke at sige Fornødne i at saa Leilighed til den aandelige